«… ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΖΩΣΙΝ…»

«Πρόδρομον επαινών…»

Τελματωμένα της καθημερινότητας τα λειβάδια.

Υποταγμένοι, εμείς, ν' απελευθερωθούμε θέλουμε.

Τον εωσφορισμό των μεγαλόστομων διακηρύξεων μας να τον αφήσουμε ν' αναμετρηθεί με της καθημερινότητας τη ρευστότητα.

Κραυγαλέες οι αντιφάσεις της ζωής μας. Ασχήμια. Εξανδραποδισμός.

Ποιός θ' ανασυντάξει την ελπίδα λοιπόν; Ποιός τους κλονισμούς της θα στηρίξει; Θα διορθώσει, επιτέλους, τις παραποιήσεις της; Τις μακροχρόνιες; Ποιός θα σαλπίσει εγερτήριο;

Ιδιότυπη της ιστορίας η στιγμή μας.

Καυχήσεις πολλές γύρω. Απολυτοποιήσεις.

Είδωλα. Και ξόανα παντού.

Ο άνθρωπος, ιδιαίτερα σήμερα, φωνάζει.

Λύτρωση θέλει.

Ζητείται λυτρωτής λοιπόν. Να βγει «ανά τας ρύμας και τας αγυιάς». Να ηγηθεί. Να φωνάξει: «Όσοι πιστοί».

Δεν είναι οπαδούς που θα καλέσει. Όχι. Πέρασε ο καιρός τους. Ανεπιστρεπτί.

Ούτε θα βάλει τους ανθρώπους μπροστάρηδες. Του Αιγάλεω η εποχή στης ιστορίας της δέλτους καταχωρίσθηκε για πάντα. Δεν επαναλαμβάνεται.

Εκείνος, ο Χριστός, πάει μπροστά.

Εμείς;

Σκεφτικοί;

Προβληματισμένοι;

Κι αν οι ελπίδες αποδειχθούν φρούδες; Ονειροπόλημα;

Οριακή η στιγμή.

Παγωνιά ανελέητη τριγύρω.

Το τέλμα βαρύ.

Η αιθάλη εξακολουθεί ν' αποπροσανατολίζει τους ανθρώπους. Κλείει διεξόδους ζωής.

Κι η ανθρωπότητα παραπαίει.

Πού η γαλήνη λοιπόν;

Ποιός τις καρδιές μας θα ζεστάνει;

Αναζωπύρωση θα φέρει; Κι ενθουσιασμό;

Οι γλυκερές λύσεις δεν βοηθούν κανένα. Παραπλανούν μάλιστα.

Για μας όμως; Είναι θέμα ζωής.

Ζητούμε Κάποιον. Όχι κάτι.

Ένα πρόσωπο ζωντανό. Αγάπης πρόσωπο. Ελευθερίας. Σωτηρίας.

Υπάρχει. Ευτυχώς!

Δεν ζητούμε βόλεμα. Ούτε δονκιχωτικές ουτοπίες.

Ικμάδα πνευματική θέλουμε.

Ο δρόμος; Γνωστός.

Ο Χριστός, οι Χριστιανοί φωνάζουν. Και μας καλούν.

«Γύρω νέφος μαρτύρων μας γνέφει,
φωτοστέφανο δόξας φορούν».

Τούτο το δρόμο είχε από παιδί χαράξει ο Πρόδρομος Χουρμουζιάδης στη ζωή του.

Είχα την ευτυχία να συνδεθώ μαζύ του. Υπήρξαμε συμφοιτητές στη Θεολογία (1962).

Μέναμε στο ίδιο οικοτροφείο.

Συνάδελφοι στη δουλιά.

Ήρεμος πάντα. Πράος. Ευγενής. Άνθρωπος θυσίας.

Ο λόγος του; «Άλατι ηρτυμένος».

Δεν ήταν απόκοσμος ο Πρόδρομος. Όχι.

Ήταν άνθρωπος χαριτωμένος. Πολεμιστής. Συνοδοιπόρος σωστός.

Με το μαντήλι πάντα στο χέρι. Να σου σκουπίσει τον ιδρώτα. Χαμόγελο να σου μεταδώσει. Και θάρρος. Κι αισιοδοξία.

Τύπος και υπογραμμός λοιπόν.

Χαιρόσουν να τον έχεις φίλο.

Τελειώνοντας το Πανεπιστήμιο χαθήκαμε. Κατέβηκα στην Κύπρο. Έγινα κληρικός.

Τώρα έμαθα τα νέα. Ο Πρόδρομος (π. Διονύσιος πλέον) ανεχώρησε για την ουράνια πατρίδα.

Αναλώθηκε στο έργο το χριστιανικό. Μ' όλες του τις δυνάμεις.

Οι αναμνήσεις πολλές. Και μόνο … ευχάριστες.

Ευχαριστώ το Θεό, γιατί βρέθηκα στο δρόμο του.

Τώρα, είμαι βέβαιος, πως εκεί που βρίσκεται, συνεχίζει το έργο του.

Προσεύχεται για όλους (και εμένα τον αμαρτωλόν ελπίζω).

Ζωντανό το παράδειγμά του. Ανεξίτηλο.

Ισχύει και γι' αυτόν το Γραφικό: «Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσιν»

Πατέρα Διονύσε (Πρόδρομε), αδελφέ. Φίλε καλέ. Αξέχαστε. Καλήν Ανάσταση!

ο π.Γ.